

Waardevolle Verhale

Die Waarde van Gee

Die verhaal van Beethoven
deur Ann Donegan Johnson

Lank, Lank Gelede

... lank, lank gelede, in die Duitse stad Bonn, is 'n seuntjie gebore uit 'n paartjie met die naam Beethoven.

“Dit is amper Kerstyd,” het die kind se ma, Maria, gesê terwyl sy die baba styf vas gehou het. “Wat 'n wonderlike geskenk het ons nie! Is hy nie pragtig nie?”

Maar die baba se pa, Jan van Beethoven, was nie naastenby so gelukkig nie. "Hy is 'n lelike baba, as jy my vra," het Jan gesê, en hy het saam met sy vriende na die taverne gegaan.

“Maak nie saak nie,” het Maria vir die kleinding gefluister. “Ek dink jy is 'n pragtige baba.

Net toe kom Jan se pa woes die kamer binne.

“Wonderlik! Wonderlik!” hy het geroep toe hy sy nuwe kleinseun sien. “Jy merk my woorde, Maria. Hierdie seun sal eendag 'n goeie musikant wees.”

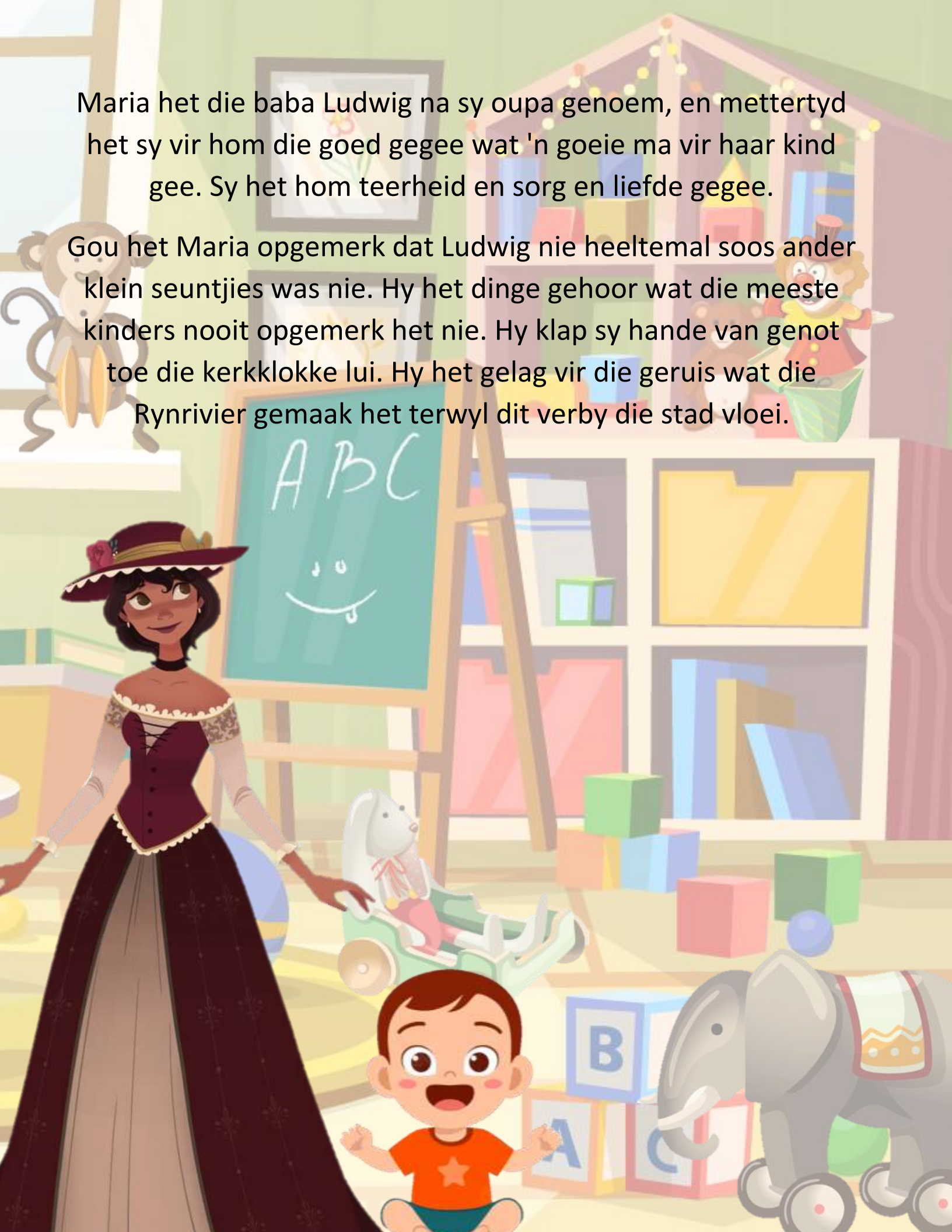
Maria het geglimlag. "Net soos oupa?" het sy gesê. "En net soos sy pa?"

Oupa Beethoven het toe ongelukkig gelyk. Hy het nie daarvan gehou om te veel aan Jan te dink nie. Jan kon 'n wonderlike sanger gewees het, maar hy het sy dae by die kroeg gemors saam met sy slegte vriende.

Maria het die baba Ludwig na sy oupa genoem, en mettertyd het sy vir hom die goed gegee wat 'n goeie ma vir haar kind gee. Sy het hom teerheid en sorg en liefde gegee.

Gou het Maria opgemerk dat Ludwig nie heeltemal soos ander klein seuntjies was nie. Hy het dinge gehoor wat die meeste kinders nooit opgemerk het nie. Hy klap sy hande van genot toe die kerkklokke lui. Hy het gelag vir die geruis wat die Rynrivier gemaak het terwyl dit verby die stad vloei.

Eendag, Toe Maria besig was met haar huiswerk, het klein Ludwig die voordeur oop gevind. Hy het uit na die smal, geplaveide straat gekyk wat verby die huis geloop het.

"Ek wonder wat is aan die einde van die straat," het Ludwig vir homself gesê, en hy het besluit om te gaan kyk.

Hy draf by die deur uit en in die straat af, en hy loop en loop
totdat hy by 'n oop veld gekom het.

Dit was pragtig in die veld, en baie rustig. Ludwig gaan sit op 'n
sagte, grasbegroeide plek en hy luister. Hy het voëls hoor sing.
Hy hoor wind oor die blare van die bome ritsel. Hy hoor 'n
dowwe geklingel van koeiklokke in die verte.

Ludwig was natuurlik baie jonk, maar hy het reeds geweet van musiek. En dit het vir hom gelyk of al die musiek in die wêreld moes begin het met die klanke van die natuur -- die geluide van wind wat groen blare roer en van voëls wat sing.

Terwyl sy ma vir Ludwig liefde en teerheid gegee het, het sy oupa vir hom 'n paar wonderlike avonture gegee. Elke dag het die ou man en die kind die stad Bonn verken, en op een baie spesiale dag het Oupa vir Ludwig na die kapel geneem waar die aartsbiskop gaan bid het.

"Dis baie mooi!" het Ludwig gesê, toe hulle binne was.

"Ja, dit is," het oupa gesê, "maar jy mag nie in die kerk praat nie. Dis verbode."

Oupa het toe vir Ludwig na 'n sitplek gelei, en hulle het gewag. En skielik was die kerk gevul met 'n wonderlikste klank.

“Oupa, wat is dit?” het Ludwig gefluister.

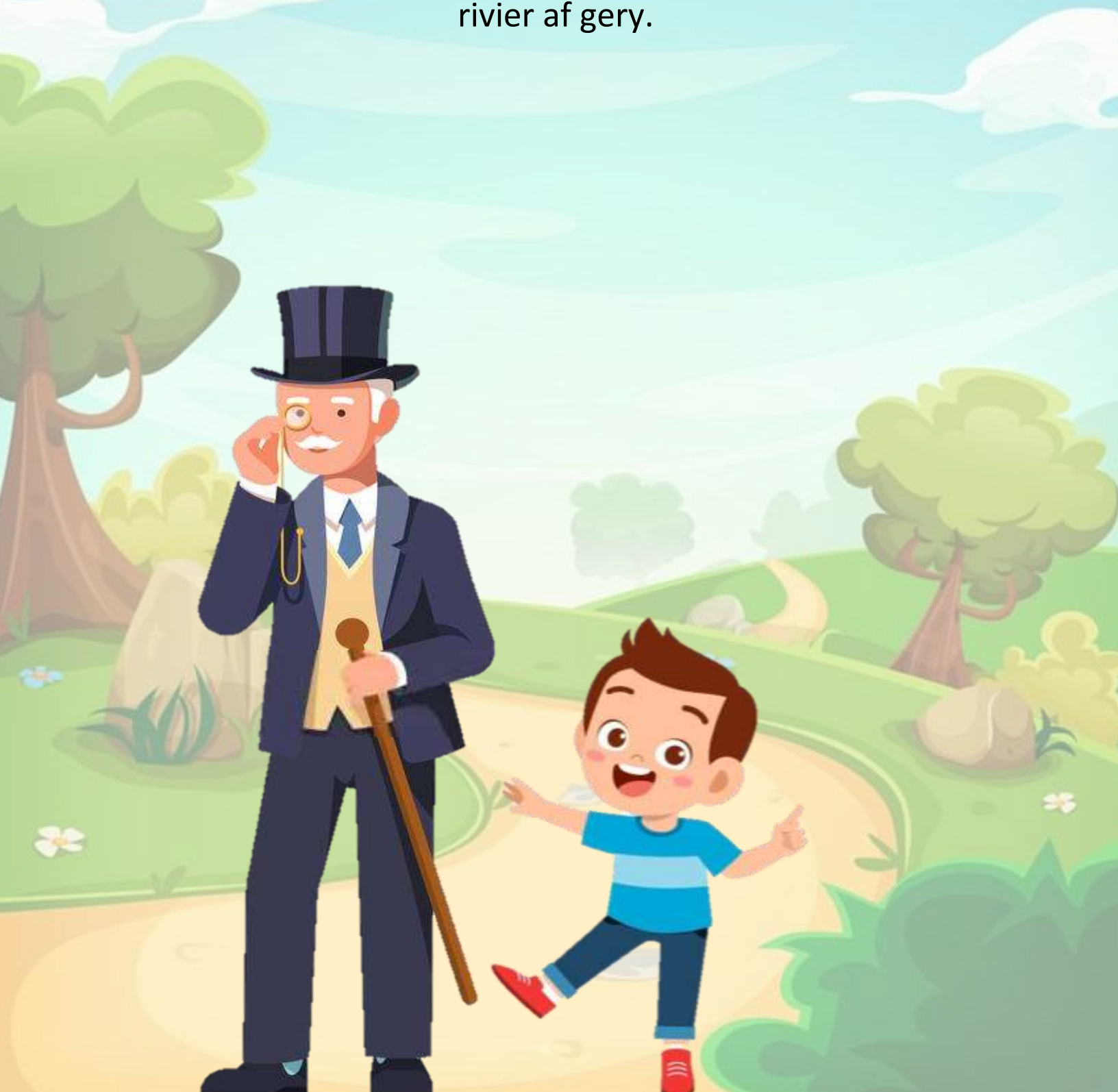
"Dis die orrel," het sy oupa geantwoord.

Net toe klink 'n ryk tenoorstem.

"En dit is jou pa," het oupa Beethoven gesê. Sy stem was hartseer, want die gedagte aan sy seun wat sy lewe in die kroeg leeglê, het hom altyd bitter gemaak. "Hy kon 'n groot musikant gewees het," het oupa gesê, "as hy net nie so 'n swerwer was nie."

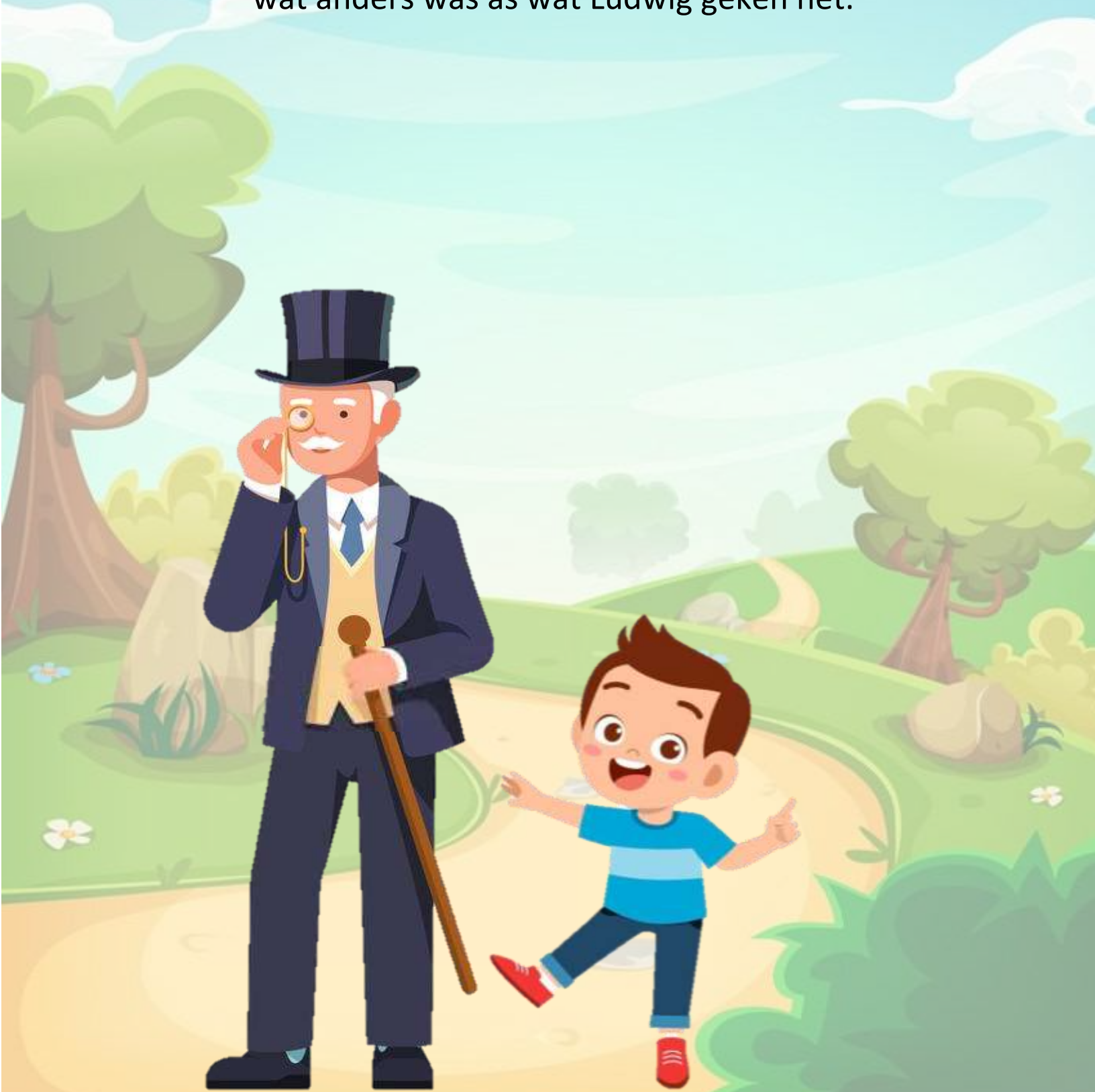
Soos Ludwig groter geword het, het hy en sy oupa dikwels verby die strate van die stad gegaan. Hulle het lang, wandelende staptogte deur die velde en die valleie rondom Bonn geneem, en hulle het oor die natuur en oor musiek gesels. Soms wanneer hulle moeg was om te stap, het hulle met 'n boot met die Ryn rivier af gery.

“Sal ons altyd saam wees?” het Ludwig sy oupa gevra. "Sal jy my altyd neem om wonderlike dinge te sien en na pragtige musiek te luister?"

Oupa het nie geantwoord nie, en kort voor lank het 'n dag gekom wat anders was as wat Ludwig geken het.

Ludwig het alleen gespeel toe hy besef die huis was baie stil.

"Iets is nie reg nie," het die seun gesê. "Ma het iewers heen gegaan. En Oupa het my nog nie vir ons stap kom haal nie. Ek sal na Oupa se huis gaan. Miskien is Ma daar."

Inderdaad, toe Ludwig die kothuis bereik waar sy oupa gewoon het, was sy ma daar. Sy pa was ook daar, en hy het baie ernstig gelyk.

“Arme klein kêrel,” het sy ma gesê. Sy het haar arms om Ludwig gesit. “Jou oupa is dood,” het sy vir hom gesê.

Daarna was Ludwig baie eensaam. Hy het nog in die veld geloop en na die voëls geluister wat sing, maar dit was nie meer dieselfde nie.

“Ek wens oupa was nog hier,” het Ludwig gedink. “Miskien sou dit help as ek 'n klein vriend gehad het.”

Eendag kon Ludwig nie veld toe gaan nie, want dit het gereën.
Hy het deur die huis gedwaal en op 'n vreemde boks afgekom
wat sy pa huis toe gebring het.

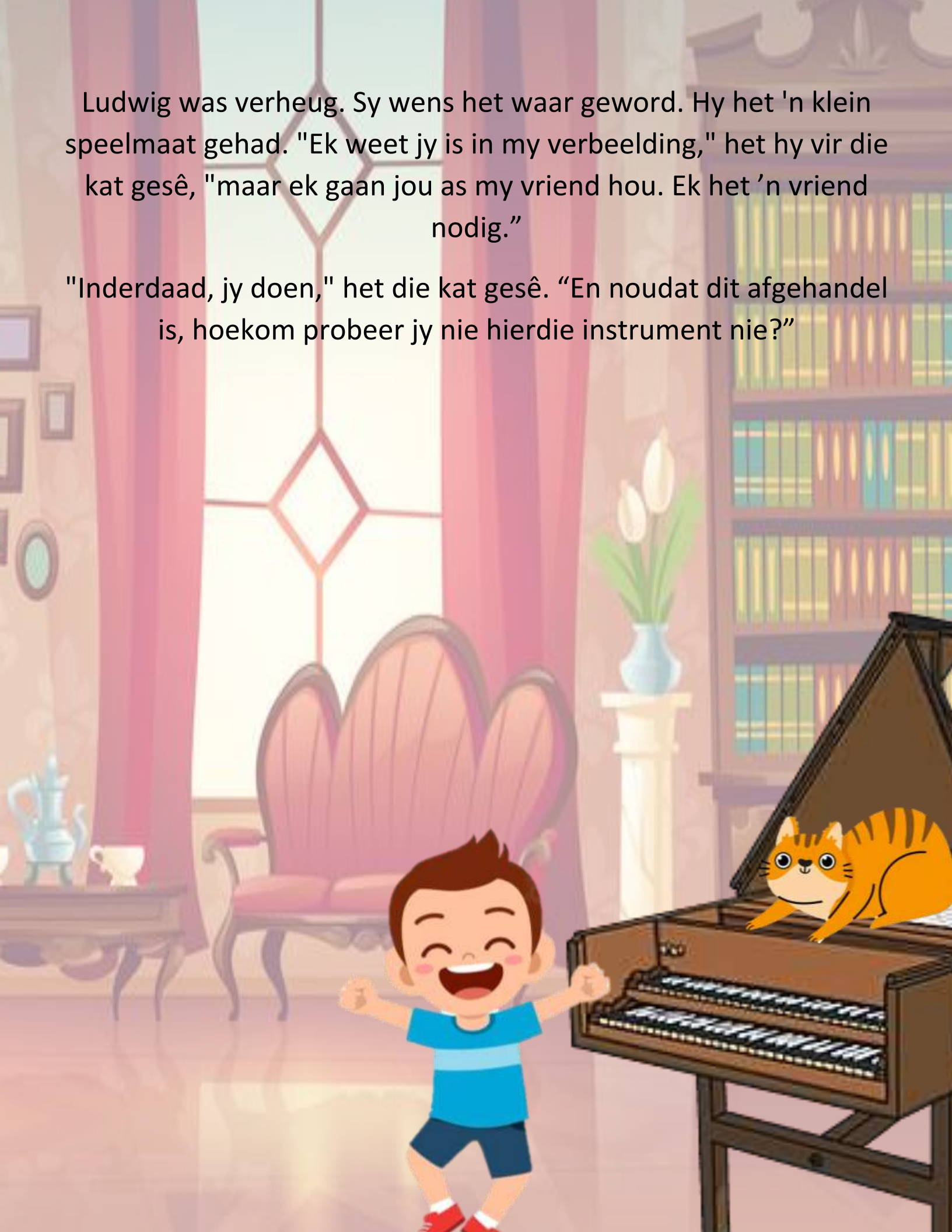
"Ek wonder wat daarin is," het Ludwig vir homself gesê.

Hy kyk rond om te sien of iemand kyk. Toe lig hy die deksel ----
en uit huppel 'n vreemde kat, 'n kat wat lag en spring en vir
Ludwig sê sy naam is Keys. "Net soos die sleutels op 'n klavier,"
het die kat gesê. "Of die sleutels op hierdie instrument."

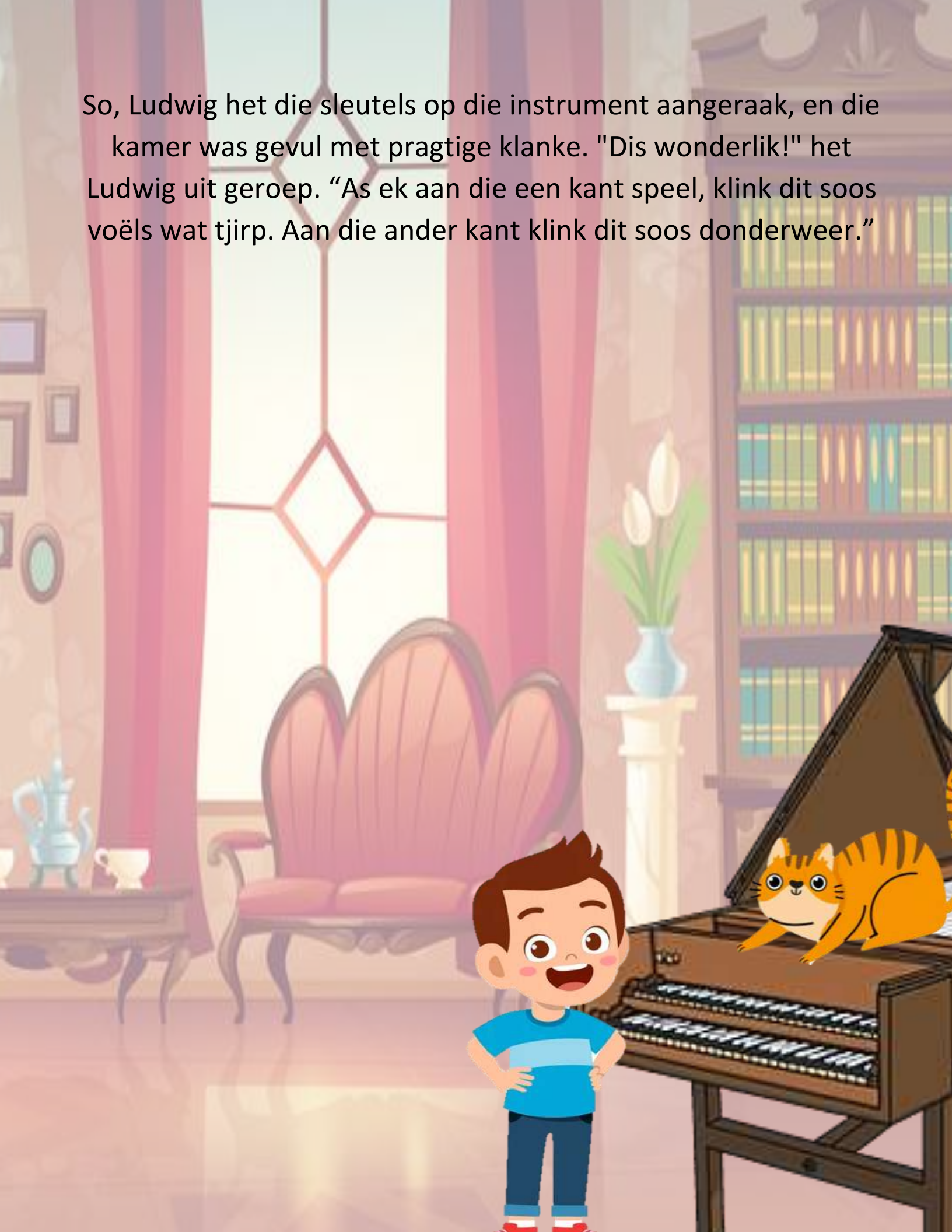
Ludwig was verheug. Sy wens het waar geword. Hy het 'n klein speelmaat gehad. "Ek weet jy is in my verbeelding," het hy vir die kat gesê, "maar ek gaan jou as my vriend hou. Ek het 'n vriend nodig."

"Inderdaad, jy doen," het die kat gesê. "En noudat dit afgehandel is, hoekom probeer jy nie hierdie instrument nie?"

So, Ludwig het die sleutels op die instrument aangeraak, en die kamer was gevul met pragtige klanke. "Dis wonderlik!" het Ludwig uit geroep. "As ek aan die een kant speel, klink dit soos voëls wat tjirp. Aan die ander kant klink dit soos donderweer."

Maar toe hoor Ludwig iemand agter hom. Hy het om gedraai, en hy het begin bewe.

Wie dink jy was daar?

Dit was Ludwig se pa wat in die deur gestaan het.

Arme Ludwig was dood bang. “Ek is jammer, Vader,” het hy gesê. “Ek het net gewonder wat in die boks is wat jy huis toe gebring het, en sulke pragtige geluide het uit gekom toe ek aan die sleutels geraak het dat ek myself nie kon keer nie.”

Jan van Beethoven het vir eers nie geskree of geskel nie. "Dit word 'n klavier genoem," het hy sag gesê, en hy gaan sit en begin speel.

Ludwig luister. Eers het die musiek hom 'n rustige gevoel gegee.

Toe het dit lewendiger geword, en dit het hom opgewonde gemaak. En soms het dit hom hartseer laat voel.

Toe Jan ophou speel, draai hy na Ludwig. "Wil jy graag leer hoe om dit te doen?" het hy gevra.

"Kan ek regtig?" het Ludwig geroep.

"Ek sien nie hoekom nie," het Jange sê. "Ek sal jou leer."

Ludwig se ma het daardie dag by die huis gekom en gevind dat Jan vir Ludwig leer klavier speel.

“Kyk, Moeder!” het Ludwig uit geroep. “Vader gee my lesse!”

“O, dis wonderlik!” het sy ma geroep. “Jan, dit maak my hart warm om te sien jy gee jou tyd aan jou seun.

Jan het 'n geheime glimlag gegee. Hy het gedink aan 'n jong musikant genaamd Mozart wat op die ouderdom van nege 'n bekende pianis en komponis geword het. "Mozart was 'n wonderkind, en hy het baie geld gemaak," het Jan gedink. "Ek sal sorg dat Ludwig ook 'n wonderkind word ---- en hy kan vir my geld maak!"

Arme klein Ludwig. Hy het gedink sy pa was 'n vrygewige mens. Inteendeel. Jan van Beethoven was van plan om alles wat hy kon van die kind af te neem.

Ludwig het vinnig geleer. Elke keer as die seun gespeel het; het Jan gedroom van die geld wat Ludwig kan maak. Kort voor lank het hy Ludwig gedwing om lang ure te oefen.

“Asseblief, Vader,” het Ludwig eendag gesê. “Ek is mal oor die musiek, maar ek is nou moeg. Kan ek nie ’n bietjie rus nie?”

“Jy kan rus as ons ryk is!” het sy pa geskree.” Op die oomblik kan jy oefen!” En hy het 'n stok op Ludwig se hande gebring.

“Jan, stop!” het Ludwig se ma geroep. "Jy sal hom seer maak!"

"Hy sal 'n wonderlike musikant wees!" het Jan geskree. “Hy sal hope geld maak. Hou nou op tjank, Ludwig! Begin werk!”

Ten spyte van die geskree en die woede en die moegheid, was Ludwig lief vir die musiek. Wanneer sy pa nie by die huis was nie, het hy soms net vir homself en Keys gespeel.

In 'n paar jaar het Ludwig alles geleer wat sy pa hom kon leer, en hy het 'n bietjie geld begin maak deur in die huise van die ryk mense van Bonn te speel.

“Dit is nie veel nie,” het hy aan Keys gesê, “maar dit gee my die kans om voor mense te speel. En as Pa dit nie alles by die kroeg spandeer nie, kan ek dalk vir Ma mooi goed koop.”

Ludwig was omtrent tien jaar oud toe sy pa een aand by die huis aan gekom het en 'n vriend saamgebring het. Die man se naam was Tobias, en hy was eens 'n groot musikant in Frankfurt. Tobias was egter soos Jan. Hy het te veel tyd in die kroeg deur gebring.

“Staan op, Ludwig!” het Jan gebulder. “Tobias het gekom om jou te hoor speel!”

Ludwig het nie gestry toe sy pa so geskree het nie. Hy het uit die bed getuimel, en Keys ook.

“Baie goed!” het Tobias gesê toe hy Ludwig hoor speel.
“Die seun het talent. Ek sal hom lesse gee.”

En Tobias het vir Ludwig begin leer. Tobias was 'n beter musikant as Jan, en 'n fyner onderwyser. Maar hy het nooit sy lesse by Ludwig begin voordat die taverne gesluit was nie. Toe kom hy in gebrul en Jan laat Ludwig uit die bed klim om vir hom te speel.

"Wees dapper, Ludwig," het Keys gefluister. "Vergeet dat jy slaperig is. Dink net aan die musiek en alles sal goed wees."

Ludwig se ma het gehuil toe Jan op die seun geskree het,
maar sy kon haar man nie keer nie.

Sy kon ook nie veel iets aan haar jonger twee seuns doen nie. Hulle het daarvan gehou om Ludwig oor sy voorkoms te terg. Hulle het vir hom gesê dat hy lelik is en dat honde vir hom geblaf het toe hy in die straat gestap het.

"Moenie aandag aan hulle gee nie," het Keys gesê. "Voorkoms is nie belangrik nie. Wanneer jy 'n groot musikant word, is dit wat mense sal sien --- net jou grootheid!"

Ludwig het probeer glo wat Keys vir hom gesê het, en kort voor lank het hy so 'n geluiskoot gehad dat hy gedink het dit kan regtig waar word.

'n Uitstekende musikant genaamd Christian Gottlob Neefe het Ludwig hoor speel, en hy was beïndruk. "Jy toon hoop," het Neefe gesê. "Jy het natuurlik nog baie om te leer. Ek sal jou lesse gee.

En ek wil jou graag leer om te komponeer.”

“Ek het reeds 'n paar klein stukkies gekomponeer,” het Ludwig gesê, en hy het dit vir Herr Neefe gespeel.

“Uitstekend!” het Neefe gesê. “Jy behoort mettertyd regtig goed te wees!”

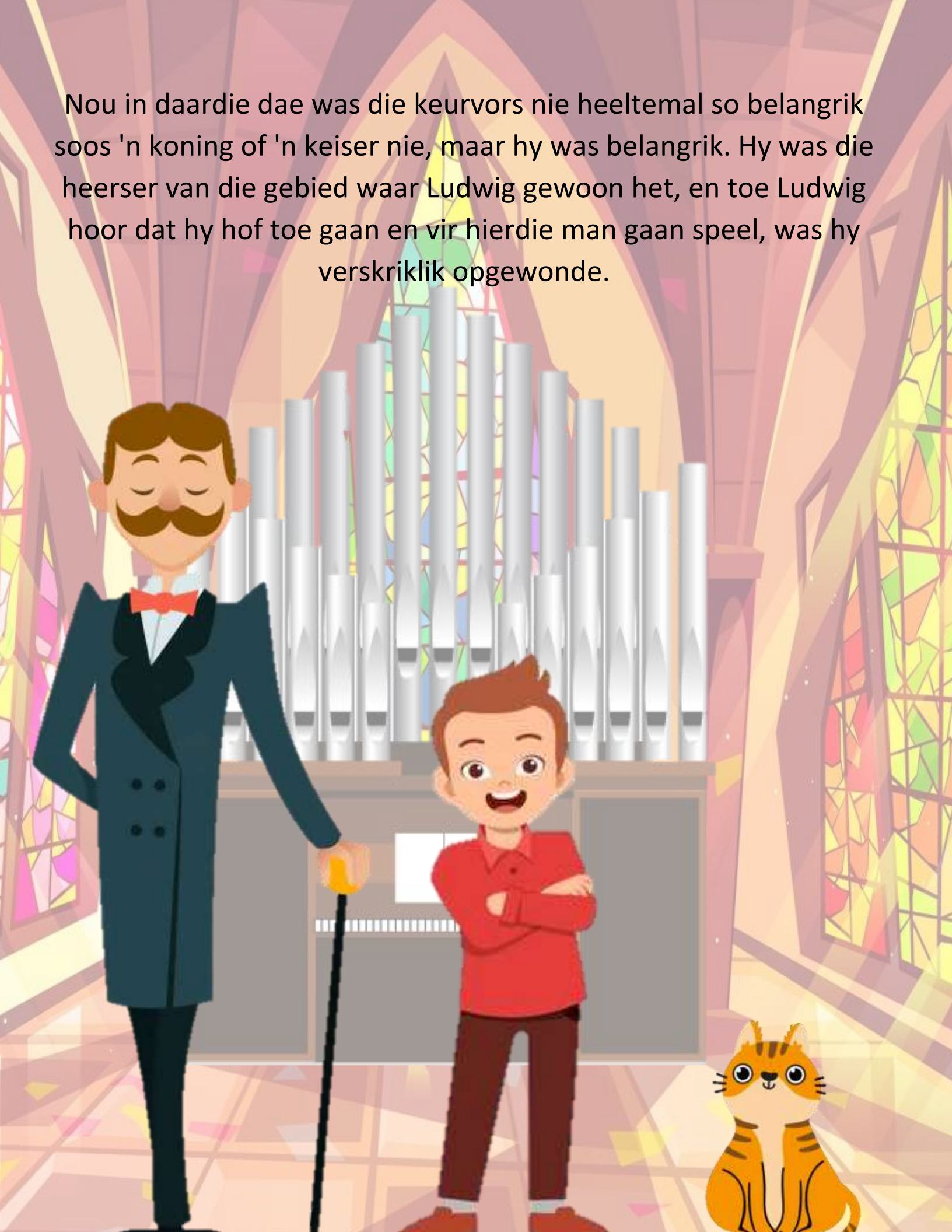
Ludwig was verheug, en Keys ook. Natuurlik het Ludwig die geselskap van sy klein maatjie geniet, so hy het die katjie by hom gehou terwyl hy elke dag geoefen het.

Hy het nie meer by die huis op die klavier geoefen nie. Nou het hy die orrel in 'n kerk gespeel. En Keys was daar die dag toe Neeffe kom aankondig het dat Ludwig vir die keurvors sou speel.

Nou in daardie dae was die keurvors nie heeltemal so belangrik soos 'n koning of 'n keiser nie, maar hy was belangrik. Hy was die heerser van die gebied waar Ludwig gewoon het, en toe Ludwig hoor dat hy hof toe gaan en vir hierdie man gaan speel, was hy verskriklik opgewonde.

“Ma, ek kan dit nie glo nie,” het hy gesê. “Ek is so senuweeagtig!”

“Jy sal goed doen,” het sy ma gesê. “Ek weet jy sal.”

Selfs Ludwig se pa was tevrede. Uiteindelik, het hy gedink, Ludwig sou welbekend wees, en hy sou baie geld maak. Toe koop Jan vir Ludwig 'n mooi satyn jas, en hy het die seun hof toe gestuur.

Ludwig was eers verblind. Hy het die kandelare bo-oor hom gesien skitter en daar was spieëls oral. Hy het gesien hoe die elegante mense die balsaal saamdrom, en die keurvors wat voor in die gehoor gesit het.

"O, Keys!" het hy gefluister. "My bene bewe. Ek dink nie ek kan na die klavier stap nie!"

"Natuurlik kan jy na die klavier stap!" het Keys gesê. "Dink net aan die musiek! Jy misluk nooit as jy net aan die musiek dink nie."

Ludwig het na die instrument gestap. Hy het gaan sit, en sy hande het gebewe toe hy begin speel. Maar toe hy die note van die keurvors se wonderlike klavier hoor ---- wat soveel beter was as die ou een by die huis ---- het Ludwig vergeet om senuweeagtig te wees. Keys was reg. Ludwig kon nie misluk as hy van alles en almal om hom vergeet het behalwe die musiek.

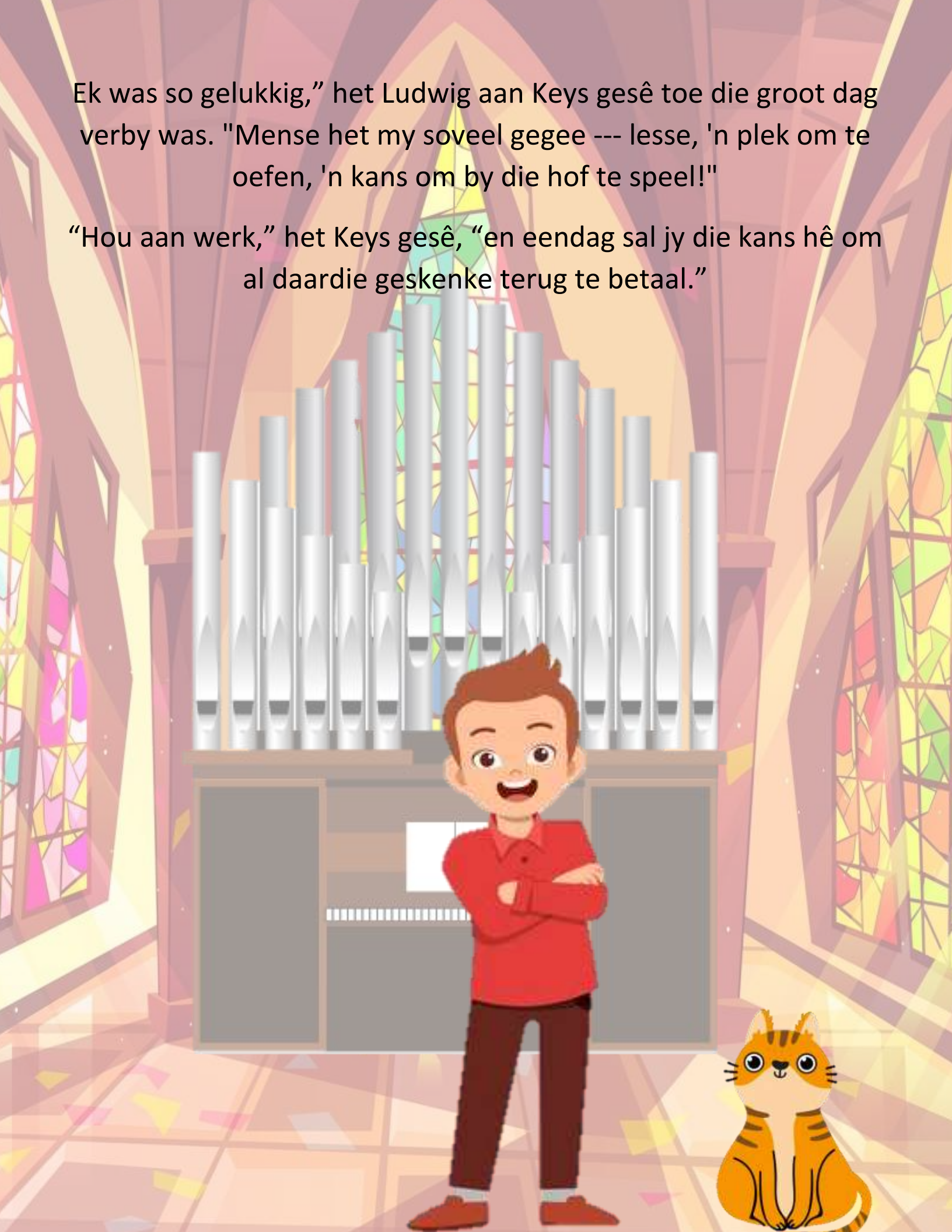
Daar was vir 'n oomblik stilte toe Ludwig klaar gespeel het.
Toe begin die gehoor toejuig. “Bravo! Bravo!” het die
hofmanne geroep.

"Jy het dit gedoen!" het Keys geroep. “Ludwig, jy het dit
gedoen! Kyk! Selfs die keurvors klap hande!”

Ek was so gelukkig," het Ludwig aan Keys gesê toe die groot dag verby was. "Mense het my soveel gegee --- lesse, 'n plek om te oefen, 'n kans om by die hof te speel!"

"Hou aan werk," het Keys gesê, "en eendag sal jy die kans hê om al daardie geskenke terug te betaal."

So het Ludwig aan gegaan om te oefen en om te komponeer. Toe kom Neefe op 'n dag met die nuus dat hy die klavier in die hof orkes gaan speel.

"Dit betaal nie veel nie," het Neefe gesê, "maar dit is 'n groot eer."

“Eer?” het Jan van Beethoven geskree toe Ludwig hom die nuus vertel. “Wie gee om vir eer? Geld! Dit is wat tel!”

"Maar dit is 'n wonderlike geleentheid!" het Ludwig geroep.

"Lelike kêrels soos jy het elke geleentheid nodig wat oor hulle pad kom," het sy broers gesê.

“Maak nie saak nie, Ludwig, het sy ma gesê. “Jy is nie lelik nie, en jy moet voortgaan en die posisie in neem. Ek is trots op jou!”

Ludwig het wel die posisie ingeneem, en gou is hy as assistent-hoforrelis aangestel --- wat meer betaal het. Maar Ludwig wou nie vir ewig in Bonn bly nie --- nie eers as hoforrelis nie.

“Daar is nog soveel wat ek nie weet nie,” het hy aan Keys gesê.
“Ek wil Wene toe gaan en by die groot meesters studeer.”

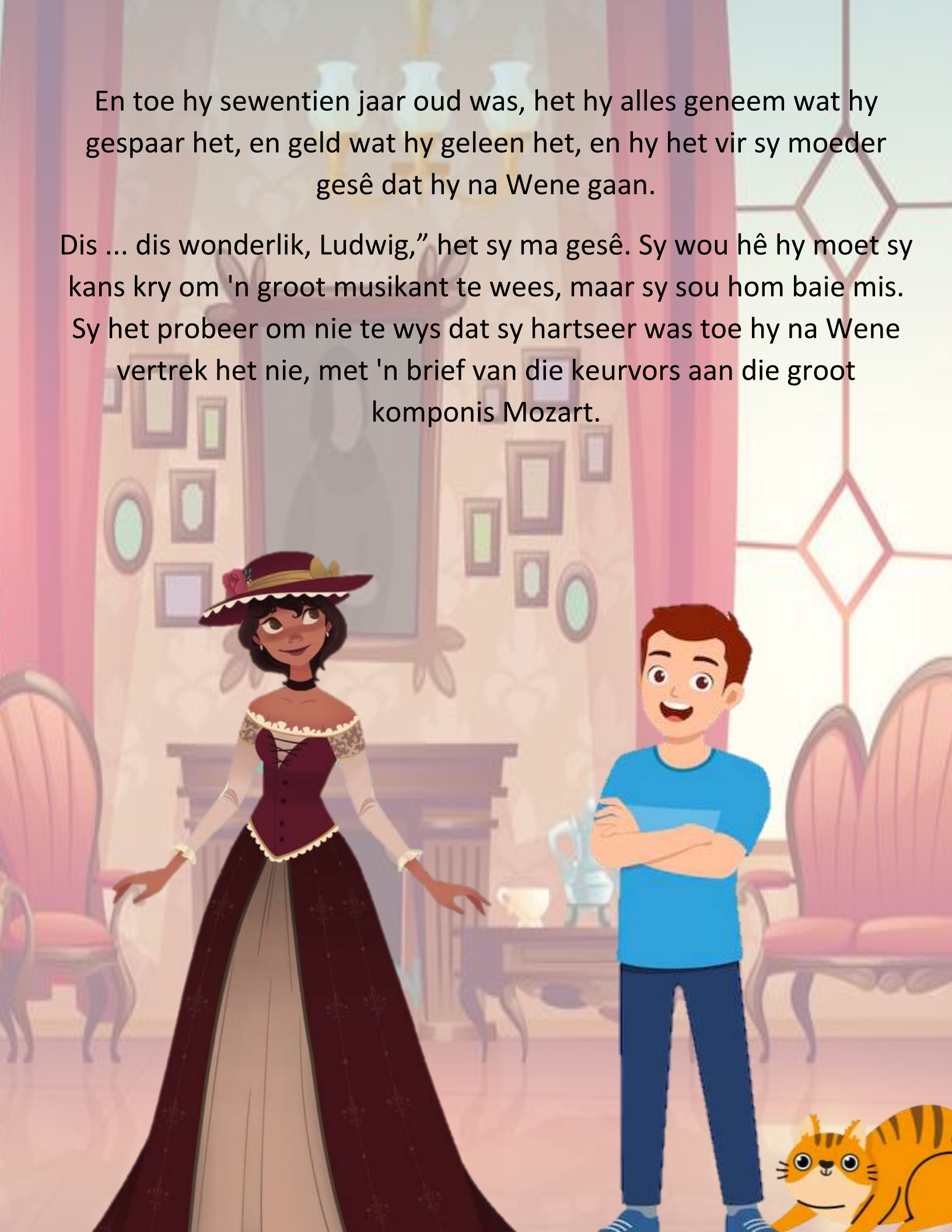
Ludwig het begin spaar wat hy kon.

En toe hy sewentien jaar oud was, het hy alles geneem wat hy gespaar het, en geld wat hy geleen het, en hy het vir sy moeder gesê dat hy na Wene gaan.

Dis ... dis wonderlik, Ludwig,” het sy ma gesê. Sy wou hê hy moet sy kans kry om 'n groot musikant te wees, maar sy sou hom baie mis. Sy het probeer om nie te wys dat sy hartseer was toe hy na Wene vertrek het nie, met 'n brief van die keurvors aan die groot komponis Mozart.

“Nie baie mense kry kans om vir Mozart te speel nie,” het Keys gesê, want die kat is natuurlik ook na Wene.

"Ek is 'n baie gelukkige jong man," het Ludwig gesê. "Ek is ook 'n baie senuweeagtige jong man."

“Baie goed, meneer,” het Mozart gesê toe Ludwig homself en sy brief aanbied. “Laat ek hoor wat jy kan doen.”

Ludwig gaan sit by die klavier en hy begin speel. En dit was soos sy optrede by die hof; die oomblik toe die musiek begin het, het Ludwig vergeet om senuweeagtig te wees.

“Jy speel goed,” het Mozart gesê toe Ludwig klaar was. “Ek wil graag hê jy moet in Wene bly. Ek wil jou graag leer.”

Mozart het nie net vir Ludwig geleer nie, maar hy het ook gesorg dat die seun ander musikante ontmoet. Ludwig het heerlik met begaafde mense gesels en na goeie konserte gegaan.

“Eendag sal ek my ma na Wene bring,” het Ludwig aan Keys gesê. "Ek sal haar neem om die besienswaardighede te sien, en ek sal haar allerhande mooi goed gee."

"Jy moet," het Keys gesê. "Kyk na alles wat sy vir jou gegee het."

Maar selfs terwyl Ludwig gedroom het van die lekker tyd wat hy saam met sy ma sou hê, het 'n brief by die herberg waar hy gebly het aangekom. Ludwig het die brief oop gemaak en 'n groot hartseer gevoel.

"My ma is baie siek," het hy aan Keys gesê. "Ek moet dadelik huis toe gaan."

Ludwig het haastig terug na Bonn gegaan, en nie lank nadat hy aangekom het nie, is sy ma dood.

Nou, vir die eerste keer in sy lewe, kon musiek nie vir Ludwig troos nie. Sy ma was die een persoon wat hom nog altyd liefde gegee het, en nou is sy weg.

Ludwig het elke dag katedraal toe gegaan om te oefen, maar hy het gegaan asof hy in sy slaap loop. Op pad is hy verby 'n pragtige tuin vol blomme en bome en soms het hy en Keys daar gesit en rus en aan sy ma gedink.

Ludwig het eendag in die tuin gestaan toe hy 'n sagte stem agter hom hoor sê: "Wat is fout?"

Ludwig draai om en sien 'n dame in die tuin staan. "Jy lyk so hartseer," het die dame gesê. "My naam is Frau von Breuning en dit is my tuin. Vertel my wat jou pla."

Die dame het gaaf gelyk, so Ludwig het haar van sy ma vertel.

“Ek verstaan,” het Frau von Breuning gesê. “My dierbare man is nie lank gelede oorlede, en ek het 'n groot hartseer gevoel. Hoekom kom ontmoet jy nie my kinders en bly vir aandete by ons nie?”

Ludwig was bly dat hy nie na sy eie somber huis hoef te gaan nie. Hy was bly om Frau von Breuning se vier kinders te ontmoet, en hy was bly dat dit gelyk het of hulle van hom gehou het. “Welkom, Ludwig!” het hulle uit geroep en hom na die eetkamer gewys.

“Watter gawe mense.” Het Keys gesê, wat gekyk het hoe hulle lag en gesels tydens aandete.

Ludwig was nog nie so gelukkig sedert hy Wene verlaat het nie, en toe Frau von Breuning hoor dat hy 'n musikant was, het sy daarop aangedring dat hy vir hulle speel. Ludwig het wel gespeel, en vir die eerste keer in maande was hy bly oor sy musiek.

“Ag!” het Keys gesê. “Dit klink weer soos my vriend Ludwig!”

“Hoe baie mooi!” het Frau von Breuning gesê, en sy en haar kinders het vir Ludwig hul vriendskap aangebied --- 'n vriendskap wat 'n leeftyd sou hou.

Ludwig het na daardie aand by die Breunings nuwe moed gevind. Hy het met vars inspirasie aan sy komposisie gewerk. En in die opvolgende dae het hy 'n man ontmoet met die naam Graaf von Waldstein.

Hy was baie beïndruk met Ludwig, en eendag het hy besluit dat hy die jong man by sy huis sou besoek en hom sou verras.

Dit was voorwaar 'n verrassing! Die graaf het Ludwig gevind wat in 'n afskeperige huis in 'n slegte straatjie gewoon. Sy kamer was donker en slordig, met musiekvelle ooral op die vloer gestrooi. 'n Klavier wat verniel was het agter in die hoek gestaan, en Ludwig was bukkend oor die klavier terwyl hy aan sy nuutste komposisie gewerk het.

“Wat ’n skande!” het die graaf vir homself gesê. “Ludwig van Beethoven is 'n goeie musikant. Hy hoef nie so ’n aaklige ou instrument te gebruik nie!”

Ludwig kyk toe op, en hy sien die graaf. Hy het op sy voete gespring en sy gas genooi om te gaan sit. Hy het probeer voorgee dat alles reg was, maar hy was verskriklik verleë.

"Ek is bly ons het nie baie geselskap nie," het Keys gesê. “Dit is morsig hier binne!”

'n Paar dae later het twee sterk manne Ludwig besoek --- en 'n pragtige nuwe klavier afgelewer.

"Vir my?" Ludwig was nogal verstom by die aanskoue van die wonderlike instrument. "Maar daar moet een of ander fout wees. Ek het nie 'n klavier bestel nie --- en ek het nie geld om vir een te betaal nie!"

"Dit is 'n geskenk," het een van die mans gesê, "van die graaf von Waldstein."

Natuurlik was Ludwig opgewonde. En hy het gou uitgevind dat daar ander verrassings vir hom voor lê. Graaf von Waldstein het daarvoor gesorg --- en so ook die keurvors.

Eers het Franz Joseph Haydn, 'n werklik groot musikant, die keurvors besoek, en Ludwig het 'n kans gehad om vir hom te speel. Toe Haydn toe aangebied om vir Ludwig lesse te gee, het graaf von Waldstein Ludwig na Wene gestuur sodat hy saam met hom kon studeer. Wat meer was, hy het seker gemaak dat Ludwig genoeg geld gehad het om te lewe terwyl hy daar was!

Ludwig started his lessons with Haydn as soon as he was settled in Vienna. Soon other great musicians learned about Ludwig, and they offered to share their knowledge with the young man.

“So many people are generous with me,” said Ludwig to himself. “The least I can do is give something to those who need it.” So, when he could, Ludwig sent money to his father and his brothers, who were at home in Bonn.

Soon Ludwig was giving more than money. He was giving pleasure to many people, for those who heard of his music came from far and near to listen to him play.

“Bravo!” they would shout. “Encore! Play more, Beethoven!”

But then, just when everything was going so well for Ludwig,
a very sad thing happened.

It started gradually. At first Beethoven wasn't even sure
about it. "It may be my imagination," he said to Keys, "but I
don't seem to hear as well as I used to."

"Not hear well?" said Keys. "But that's terrible! You must
go to see a doctor right away!"

Ludwig did go to see a doctor. He went to see many doctors. They looked sad and they shook their heads.

“Sorry Herr van Beethoven,” they said, “but there is nothing we can do. In time you will be completely deaf.”

“Keys, what will happen to me?” cried Ludwig. “I am only thirty years old. I have hardly started my work. What will I do?”

Poor little Keys didn't know the answer. Each day Ludwig's hearing grew worse. At last Ludwig couldn't hear the piano anymore. The only thing he could hear was Keys --- and that was because Keys was in his own imagination.

“Keep trying,” Keys would say. “Please, keep trying.”

But it was so hard. Ludwig could not imagine his life without music. He became terribly depressed. He wouldn't go out of the house and he wouldn't let his friends come to see him.

"Come now, Ludwig," said keys at last. "Are you going to sit and feel sorry for yourself for the rest of your life? So many people have given so much to help you develop your talents.

Perhaps it's time you gave something back!"

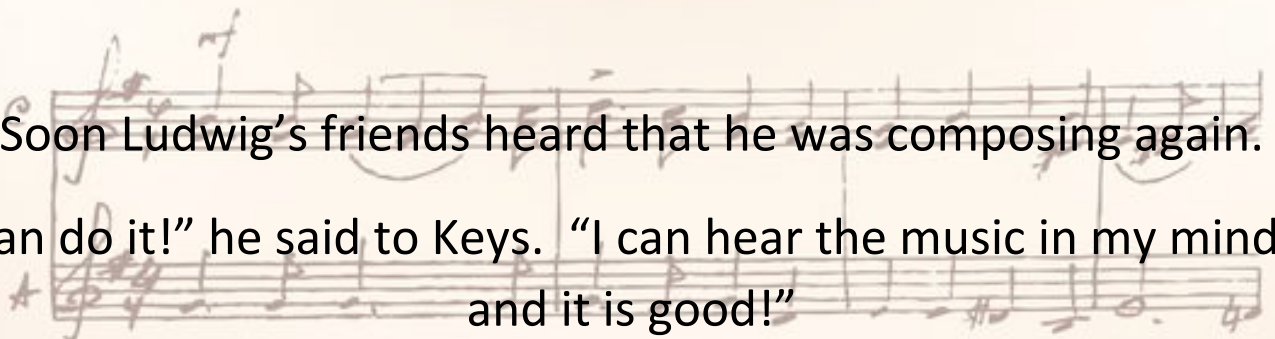
Then Ludwig remembered the love he had had from his mother, and the adventures with his grandfather.

He recalled the lessons he had had from his father's friend Tobias, and from Herr Neefe. "And the Elector has been good to me," he said to Keys. "And Frau von Breuning and Mozart and Haydn and Count von Waldstein.

You are right. They have given me so much. I can't let it go to waste!"

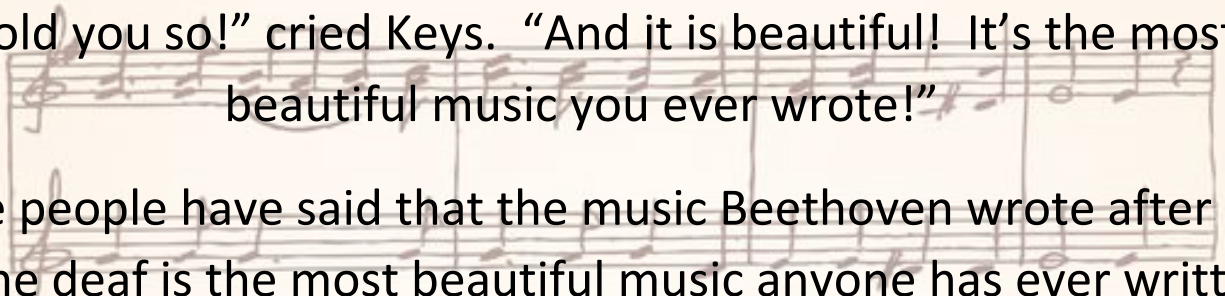

Soon Ludwig's friends heard that he was composing again.

"I can do it!" he said to Keys. "I can hear the music in my mind ---
and it is good!"

"I told you so!" cried Keys. "And it is beautiful! It's the most
beautiful music you ever wrote!"

Some people have said that the music Beethoven wrote after he
became deaf is the most beautiful music anyone has ever written.

“You should be happier now,” said Keys. “You are giving your gifts to the world.”

“It’s certainly better than brooding,” said Ludwig. “But there is one thing I would like to do, and I’m not sure I can do it. I would like to conduct my Ninth Symphony.”

People were startled when they heard about this --- and they were not encouraging. “How can you conduct an orchestra if you cannot hear the music?” said some of Ludwig’s friends.

“Don’t pay any attention to them, Ludwig,” whispered Keys. “Lots of people thought you couldn’t compose, either, after you lost your hearing.”

“And I did, didn’t I?” said Ludwig. “So I will conduct.”

But when Ludwig stood up in front of the orchestra, the musicians were very, very nervous.

They watched as Ludwig signalled for the symphony to begin. Their eyes were on him as they began to play. And the music was so clear in Ludwig's mind that he conducted beautifully.

The music went on and on, and Ludwig knew every note. He and the orchestra performed together like one marvellously tuned instrument. At that moment there was nothing for Ludwig but his symphony. And then it was over.

Ludwig stood still facing the orchestra. Now that there was no more music, there was silence for him.

But then one of the musicians came to him and turned him around so that he faced the audience. He saw that everyone was standing and clapping. He saw that some people cheered, and others wept with delight.

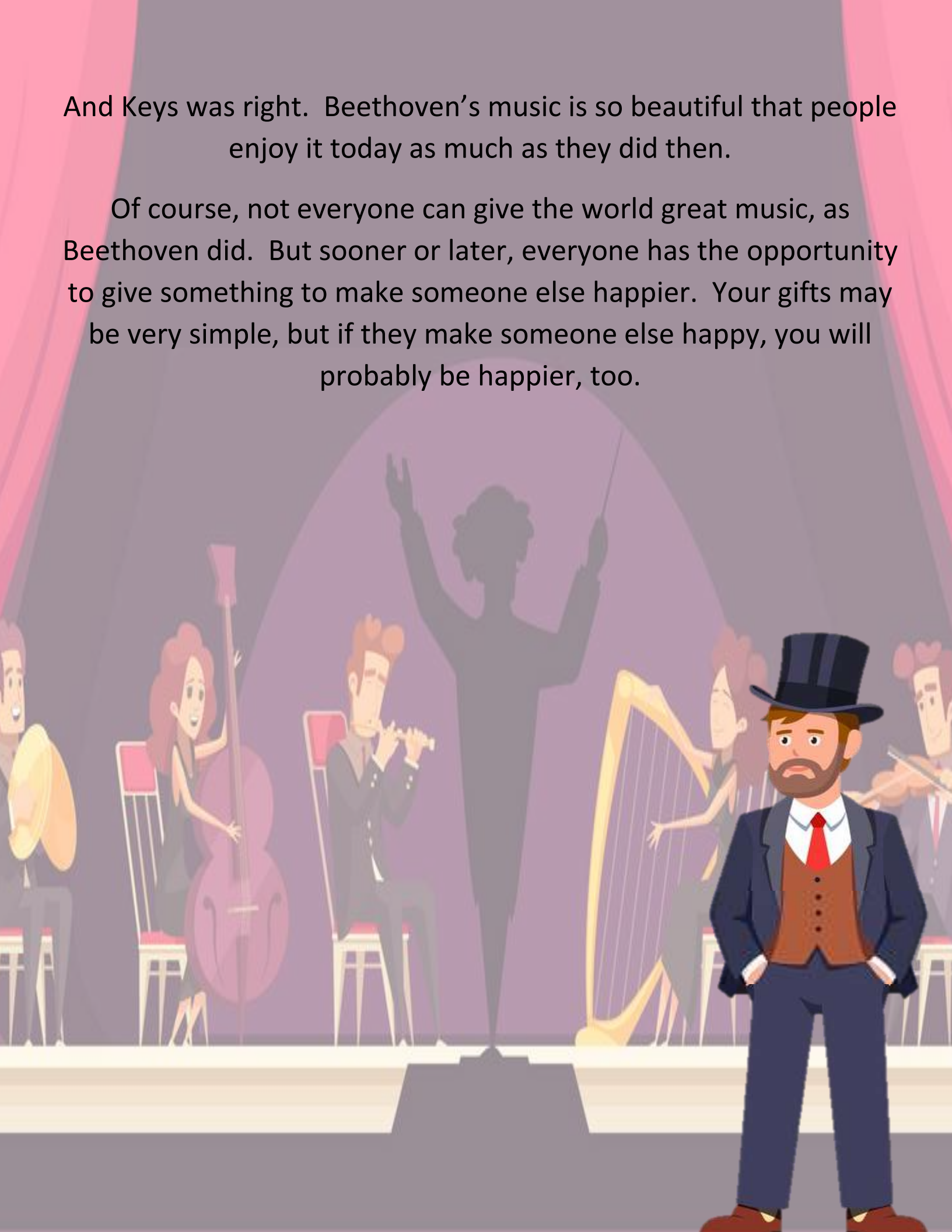
“You were wonderful!” whispered Keys. “You’ve given the world something that will last forever.”

And Keys was right. Beethoven's music is so beautiful that people enjoy it today as much as they did then.

Of course, not everyone can give the world great music, as Beethoven did. But sooner or later, everyone has the opportunity to give something to make someone else happier. Your gifts may be very simple, but if they make someone else happy, you will probably be happier, too.

And if someone gives you a gift --- a gift of time or money or attention --- try to receive it with joy. It's more fun that way for the one who is giving the gift --- and more fun for you, too. Giving is like lots of other valuable things; it has to work both ways.

The End

Historical Facts

Ludwig van Beethoven was born into a musical family on December 16, 1770, in Bonn, Germany. His grandfather was the director of the court orchestra and his father was a singer in the royal choir. He lived in poverty, however, because his father preferred drinking over working to support his family.

As a young child, Beethoven developed a passion for the outdoors that was to last a lifetime. He took great pleasure in listening to the sound of the wind as it stirred the trees, to the songs of the birds, and to the murmuring of the River Rhine as it flowed downstream. Early on, he felt that the true source of music was Nature.

His musical training began when he was four years old. Recognizing Ludwig's musical talent, his father, Jan, had hopes that Ludwig could use his talent to earn money to support the family. Eager for the boy to learn quickly, Jan often beat him into practicing more and more. One day, Ludwig's mother, Maria-Magdalena, tried to intervene. Jan began to beat her with a strap. Ludwig begged his father to stop. This upset the boy so much that from that day forward Ludwig never had to be encouraged to practice. He wanted to learn all that he could so that someday he could give his beloved mother the beautiful things he felt she deserved.

It was not long before Beethoven began composing his own music. By 1782, some of his compositions were published. In 1787, he travelled to Vienna where he met and performed for Mozart. After listening to Beethoven play, Mozart commented to his friends, "Keep your eyes on him. Someday, he will give the world something to talk about." Indeed, this prophecy came true.

Beethoven studied with many of the great musical masters. But he felt restricted by the rules of composition set by his teachers.

He longed to write music with a freer, more modern interpretation than was being written in the early 1800's. By the time Beethoven wrote his Third Symphony, he had established his identity as a truly original composer.

During the years that followed, his despondent not being able to hear the music drove him into moods of deep depression and eccentricity. But he continued to compose. In his lifetime, he produced no symphonies, five piano concertos, thirty-two piano sonatas, sixteen string quartets, an opera, a mass, a ballet, and seventy unnumbered compositions.

His Ninth Symphony was finished in 1823, when he was totally deaf. Nevertheless, Beethoven conducted the first performance of this work. When the symphony was over, a soloist in the orchestra took him by the arm and turned him around so that he could see the audience clapping wildly. Smiling at them he said, "I write not for you, but for those who shall come after."

Three years later, on March 26, 1827, Beethoven died of pneumonia. But he left the world a most wonderful gift --- his glorious music that is shared by all of us.

THINK

DIGITAL ACADEMY

